Написав Рибаков Віктор
Четвер, 26 квітня 2018, 10:56

Любити людей

Вже немало проминУло рОків,
З дня коли до Бога я прийшов,
Та чомусь охоплює неспокій,
Коли йдеться мова про любов.

Бо неправдомовцями вважає
Слово Боже християн таких -
Що неначе Бога полюбляють,
А братів ненАвидять своїх.

Та нікого цим не обдурити -
Бога, що не бачимо в житті,
Зовсім ми не можемо любити,
Якщо ненавИдимо братів.

Не про тих братів, тут звісно мова,
Що у воду з нами і вогонь,
Тих, що з нами в радощах і в горі,
Що тебе приймають за своГО.

Мова тут про інших, незнайомих,
І не тільки добрих, але й злих,
Хто не заслуговує любові,
Тих, кого рахуєм за чужих.

Ось когО потрібно нам любити,
І пояснюється це отим,
Що ми рівні всі, для Бога діти,
Як слухняний, так і блудний син.

ТОму не повинно нам шукати,
Хто любові вартий, а серця
для усіх відкритими тримати,
Заповідь, шануючи Отця.

Бо хіба самі були ми гідні,
ТОго, щоб Христос за нас страждав,
І Він Божої любові приклад,
На хресті, нам грішникам надав.

І ось врешті зміг я зрозуміти -
Істину здавалося б простУ,
Щоб усіх людей нам полюбити,
Треба уподібнитись Христу.

Треба, щоби серцем переможно,
Повністю Христос заволодів,
Лиш тоді побачити ми зможем,
Не сторонніх поруч, а братів.
…
Що ж до свого внутрішнього стану,
Я душею тут не покривлю -
Ненависті до людей не маю,
Але ж і любов'ю не горю.

Бо я бачу в них себЕ старого -
Ті ж пороки, вади і гріхи,
Але став я іншим, я вже з Богом,
То ж любити, як мені таких?

Але знаю, їх любити треба,
Бо ми зрячі, а вони сліпі,
ТОму відшукати шлях до Неба,
Ми повинні їм допомогти.

Рибаков Віктор м. Луцьк